

**HET
JAMES
RAY
ROMBOUT** **BOND**
 **BOND
BOEK**

VAN DR NO TOT NO TIME TO DIE

Adobe Stock

WAARBORG TEGEN CHAOS!

Waarom is James Bond zo succesvol? Wat zijn de mechanismen van het succes? Dat zijn vaak de eerste vragen die journalisten me stellen. Het kan gewoon niet anders dan dat de figuur James Bond op een ijzersterke structuur is geschraagd. Er is de literaire laag, dankzij Ian Fleming, maar er is ook het filmisch raamwerk. Je vindt verder in dit boek hoe een en ander in elkaar steekt.

James Bond is meer dan de som van alle boeken en films. De Bondwereld is een vloeibare kracht die al tegen vijf generaties aanklotst. Dit boek wil dit ondubbelzinnig aantonen. Een ultiem naslagboek, niet opgevat als encyclopedie, maar als een gezaghebbende opinie, niet noodzakelijk een kopie van wat EON ons voorhoudt.

En de boeken dan? Ik zou ze maar niet vergeten. Ian Fleming verdient een monument voor zijn creatie, die de wereld van boek en film verbaasde en domineerde. Niet alleen als fictieve held, maar vooral als metafoor voor het wereldwijde geloof in de stijf tegen het kwaad. Zowat alle actiefilms van de jaren '70, '80 en '90 zijn schatplichtig aan de Grote Roerganger. Niet alleen qua thema en uitwerking, vrouwen en stunts, snuffjes en locaties, maar dankzij niet aflatend marketingonderzoek heeft de filmindustrie begrippen mogen ontdekken zoals teaser, product- placement of tie-ins.

Het beste van Bond blijft Bond zelf. Hij is de sluitsteen van twee werelden. Het idool voor miljoenen mensen die zich al meer dan vijftig jaar een stukje James Bond wanen in hun dagelijks bestaan.

07 DE
ESSENTIE

DE EERSTE POGINGEN VAN FLEMING

Fleming was terecht van mening dat de verfilming van zijn boeken James Bond bij een breder publiek bekend zou maken. Eerzuchtig als hij was, zou hij zelf tal van vergeefse pogingen ondernemen.

Nochtans was de eerste poging raak. De Amerikaanse Tv-gigant CBS zocht Fleming aan voor de verfilming van *Casino Royale*, bestemd voor de serie *Climax* uit 1954, iets in de aard van de latere *Hitchcock Short Stories*. *Climax* was ingeblikte televisie van het eerste uur, met alle fouten en gebreken van toen. *Casino Royale* werd gereduceerd tot één uur. Het hele, romantische tweede deel werd genegeerd, het verhaal teruggebracht tot het duel tussen Bond en Le Chiffre. De Tv-film ging haast onopgemerkt voorbij.

Fleming was diep teleurgesteld en verkocht prompt de filmrechten van *Casino Royale* voor een habbekrats aan producer George Ratoff.

Wat later kwam miljonair Henry Morgenthau III met een aanbod van NBC: een serie rond *Commander Jamaica*. Fleming was de proefaflevering aan het schrijven, toen de deal afsprong. Fleming gebruikte wat hij had uitgewerkt voor **DR. NO**.

In 1958 was het de beurt aan CBS om Fleming de hemel te beloven. Dit keer was het voorstel 32 afleveringen rond ene James Gunn. Fleming had zes kladjes af, voor het weer niks werd. Spaarzaam als hij was op eigen ideeën, gebruikte Fleming het als kortverhalen voor **FOR YOUR EYES ONLY**.

Het ergste moest nog komen voor Fleming. Toen zijn vriend-miljonair Ivar Bryce hem voorstelde aan Kevin McClory, en die op zijn beurt Jack Whitingham erbij haalde, begon voor Fleming het drama *Thunderball*, dat alweer een slag in het water werd. Flemings hart begaf het een eerste maal.

Als de nood het hoogst is, is de redding nabij. Fleming kreeg bezoek van Harry Saltzman en Cubby Broccoli.

DE PRODUCERS

Albert 'Cubby' Broccoli toonde interesse voor de Bond-boeken, maar er bleek een andere vlieg in de soep te zitten: Harry Saltzman. Saltzman had van Fleming de optie op alle boeken (behalve *Casino*

Royale) gekocht.

Broccoli & Saltzman gingen in zee als Eon Productions, waarbij EON stond voor *Everything or nothing*. Dankzij Broccoli kregen ze een deal bij United Artists.

DE ACTEUR

Broccoli en Saltzman waren het erover eens dat een onbekende de rol van Bond moest spelen. De omstandigheden en het budget dwongen hen daartoe. Met United Artists achter de schermen waren echter tal van vooraanstaande acteurs geïnteresseerd, hoewel de schrik voor typecasting er diep in zat. Om die reden haakten Patrick McGoohan, James Mason, Richard Burton, David Niven en James Stewart af. Roger Moore was wél geïnteresseerd, maar zou straks beginnen aan *Ivanhoe*, zodat hij niet meer in aanmerking kwam.

Toen kwam Sean Connery. Onbekend, onbemind, onbevreesd. Saltzman & Broccoli waren dadelijk onder de indruk van het charisma van hun acteur. Sean was jong en moest het vak nog leren, maar leerde snel. Nu is iedereen ervan overtuigd dat Sean Connery de Bondincarnatie in persoon was.

DE SCRIPTS

Hoewel het scenario van DR. NO aanvankelijk een andere richting uitging, werd het door regisseur Terence Young terug naar het boek gebracht. Daarmee werd dit de film met de trouwste verhaallijn, met slechts enkele wijzigingen om het geheel visueler te maken. In alle volgende boeken haperde telkens wel iets dat de producers ervan weerhield een directe adaptatie te maken.

Eerst en vooral probeerden de producers uit elk boek dát element te puren dat op de 'actualiteit van de nabije toekomst' inspeelde. Dit verklaart de wispelturige orde van verfilming.

De eerste kenmerken van de Bondformule moeten dus worden gezocht in de elementen die het script onderbouwen. Onder impuls van Saltzman & Broccoli was er de constante zorg om het decadente en het geweld uit Flemings romans af te schermen voor de filmcensuur. Expliciete seksscènes waren

verboden. Slechts de generiek mocht wat verdoken bloot smokkelen.

Was die zedigheid normaal in de jaren zestig en zeventig, dan is het toch opvallend dat zelfs in de jaren tachtig, toen filmbloot volop werd geaccepteerd, geen enkel Bondmeisje expliciet uit de kleren ging. Dit was de éérste van de onzichtbare wetmatigheden van de Bondformule.

Ook met geweld werd zachtzinnig omgesprongen. De sleutelscène daarvoor komt uit **DR. NO**. Bond wacht op professor Dent in de kamer van Miss Taro. Wanneer die arriveert en zijn pistool leegschiet op de klaargemaakte pop, wordt hij door Bond verrast. Dent probeert in extremis bij het pistool te geraken, maar wordt door Bond neergeschoten. Wettige zelfverdediging, niks aan de hand, vindt de gehaaide kijker, maar dan schiet Bond Dent nóg een keer in de rug. Een normale praktijk voor de beroepsdoder die Bond is, maar dat nam de filmkritiek hem kwalijk. Geschrokken door de hevige kritiek begonnen de producers toen het geweld te relativeren. Hierdoor ontstond ongemerkt een formule: eerst de spanning opbouwen naar een climax, waarin onveranderlijk iemand sterft, waarna Bond met een oneliner de kijker aan het lachen brengt. Die kan zijn ontzetting afreageren en zit weer klaar voor de volgende actie.

Doordat het onvermijdelijke geweld op die manier werd geaccepteerd, was hiermee de tweede voorwaarde voor het succes van de Bondformule verzekerd.

Die onverwachte dode heeft in elke film overigens een dubbele functie. In **YOLT** neemt Bond herhaaldelijk de maat van zijn tegenstanders. Hij lijkt superieur, mede dankzij de intelligente steun van de Japanse geheime agente Aki, waarmee hij ook in bed belandt. Die nacht wordt echter vergif in Aki's keel gegoten, dat voor Bond was bedoeld. De toeschouwer is meteen alert voor het gevaar dat Bond van nu af zal bedreigen. Vergelijk de dood van Quarrel in **DR. NO**, van Kerim Bey in **FRWL**, van Paula Caplan in **THUN**, Tilly Masterson in **GF**, Saunders in **LDAY**. Het toppunt van dit alles was natuurlijk de dood van Tracy Bond in **OHMSS**.

DE TEASER

In **FRWL** sluipt James Bond's nachts door een park vol vreemde beelden. Hij schrikt op bij het minste geluid. Toch is hij niet bedacht op een aanval van Red Grant die hem met een simpel ijzerdraadje wurgt. Het einde van James Bond, voor de film begint? Dat kan toch niet?

Anno 2020 trapt niemand meer in die val, maar in 1965 was dat even schrikken. De hoofdfiguur dood in de eerste vijf minuten van de film? Hoe zou men dat oplossen? Even later blijkt de dode een Russisch geheim agent, vermoemd als James Bond. De zaal slaakt een zucht van opluchting.

Dit was de uitvinding van de teaser. Steeds na het James Bond-logo met de revolverloop en voor de begingeneriek zet deze *pre-creditscene* de toeschouwer meteen op scherp. Inhoud werd belangrijker naarmate James Bond bekender werd. Lazenby en Dalton werden uitgebreid voorgesteld in de teaser, maar Brosnan zat al tot over zijn oren in de actie voor de kijker doorhad dat er een nieuwe James Bond meedeed.

Na zekere tijd begon het effect van de teaser af te nemen. De producers besloten tot een stijlbreuk. De teaser moest een nieuwe meerwaarde leveren. Iedereen herinnert zich de stunt waarmee de teaser van **TSWLM** afsloot: de sprong van de Asgard. Het publiek beleefde de sensatie van haar eigen ongelof.

De teaser is sindsdien onontkoombaar het eerste hoogtepunt van de film. De teaser is de gesublimeerde versie van de Bondstijl.

DESIGN

James Bondfilms besteden veel zorg aan de biotoop van de schurk, waarvandaan hij zijn wereldcoup zal beramen. Dr. No, Mr. Big en Scaramanga bezitten een eiland. Blofeld in **YOLT** een vulkaan, in **OHMSS** een skioord in de Alpen, en in **DAF** een hotel. Goldfinger bezit een fabriek waarin hij zijn auto's prepareert voor goudtransport, terwijl Stromberg een imperium onder water bouwde. Drax bezit een kasteel, een Italiaans laboratorium en een maanbasis in de Amazone. Al die decors bewezen vooral hun dienst als aureool voor de schurk. Hoe groter en indrukwekkender de schuilplaats, hoe machtiger de vijand, hoe flinker Bond.

Saltzman & Broccoli trokken daarvoor niet de eerste de beste decorontwerper aan. Ken Adam had zijn sporen verdiend – hij won een Oscar voor *Barry Lyndon*. Adam mag als hoofdverantwoordelijke worden aanzien voor de look van zeven Bondfilms.

Alles in de verblijven van Dr. No ademt macht en rijkdom. De zogenaamd toevallige aanwezigheid van

het schilderij van Goya, waar Bond een momentje voor halthoudt, de bouwkundige prestatie van een onderaards aquarium – het doet vermoeden dat dit iemand is die écht alles kan verwezenlijken. Hoe vermetel moet Bond niet zijn om zich met zo iemand te meten? Die biotoop is bovendien voorzien van een of ander foefje, erop berekend vermetele indringers of ontspoorde medewerkers op schrikbarende wijze een kopje kleiner te maken.

Decor was dus steeds een kwaliteit in de Bondfilms, een troef die zij pas vanaf 1974 moesten delen met andere producties, doordat speciale effecten hun intrede deden. In de jaren 1970 en 1980 gebeurde veel met blue screen, eind jaren 1990 kwam de CFT-techniek een handje helpen. De Bondproductie behield de polepositie door met de besten uit de markt te werken. Na de onnavolgbare Ken Adam was er vooral Peter Lamont, die meer dan een dozijn keer zijn stempel mocht drukken.

MUZIEK

John Barry is de onvermijdelijke naam. Zijn begintune is wereldberoemd én tijdloos. Rond die begintune werd heel wat mist gespoten, niet in het minst door de betrokkenen zelf. Broccoli was namelijk niet tevreden met wat Monty Norman aanbood als begintune, zodat Barry in allerijl moest inspringen. De legende wil dat Barry op een kwartiertje van een eigen compositie een nieuw arrangement maakte. Maar voor de credits kwam hij te laat, Norman had goede contractuele afspraken gemaakt. Broccoli zou Barry echter niet vergeten: hij werd de huisleverancier voor 11 Bondfilms.

DE BONDSONG

Het begin van **DR. NO** is zoals dat van vele films uit de jaren zestig. In **FRWL** wordt voor het eerst een aanzet gegeven tot een Bondsong, maar doordat het lied de eindgeneriek begeleidt, wordt het niet als dusdanig erkend. Wel wordt het deuntje gebruikt voor de muzikale score.

Pas met **GF** wordt de Bondsong helemaal vooraan gebracht. Mede door de prestatie van Shirley Bassey kreeg de Bondsong een zodanige weerklank, dat het pad geëffend werd. Voor de volgende film werd weer een grote naam gevraagd, Tom Jones, en opnieuw werd het lied vooraan gebracht. Daarmee werd

een mooie traditie gevestigd. Tegenwoordig is de Bondsong het laatste ankerpunt in de marketing van elke nieuwe Bondfilm.

STUNTS

In **YOLT** wordt Bond achterna gezeten door een stel gangsters in een auto. Zijn nieuwbakken assistente Aki zorgt ervoor dat die auto door een helikopter met reuzenmagneet gewoon van de weg wordt geplukt en in zee gedropt. Dat was tot dan ongezien in filmland. De impact van die stunt ging de film vooraf.

Voortaan zou in elke film zo'n spectaculaire stunt opduiken. **LLD** werd bekend voor zijn speedbootrace én zijn onthoofde dubbeldek-bus. In **AVTAK** rijdt Bond met een brandweerwagen over een opengaande brug. Beroemd zijn de skisprong met parachutelanding uit **TSWLM** en de salto over de kapotte rivierbrug in **TMWGG**. In tal van andere films werden nadien soortgelijke stunts opgevoerd, vaak beter, en meer geperfectioneerd, maar Bond deed daarna altijd beter dan wat al bestond. James Bond stelde de norm.

LOCATIES

Ian Fleming zelf ligt aan de basis van de reismicrobe bij James Bond. Fleming was een journalist, die de hele wereld rondreisde en dat graag in zijn boeken etaleerde. De locaties van James Bond zijn dus eigen aan de boeken. Toch kreeg ook dit element een filmisch belang.

Het waren het beperkte budget van **DR. NO** en de Britse wetgeving op belastinginkomsten die maakten dat de producers in Jamaica gingen filmen, dat maar net zijn onafhankelijkheid uit het Britse Gemeenebest had weten te bemachtigen. Daarmee zat James Bond van meet af aan in exotische plaatsen.

Vermits de Orient Express vanuit Istanboel vertrekt, vraagt de plot om een Turkse achtergrond. Aankomst Venetië, dus dat zat ook goed. Alleen de studio-opnamen gebeurden nog in Engeland.

Zolang de plots van Fleming de locaties bepaalden, volgden de producers trouw dit schema. Het was met **TMWGG** dat hiervan voor het eerst werd afgeweken. De film speelt zich af in Zuidoost-Azië, terwijl

Fleming de plot had voorzien in Jamaica. Ook de daaropvolgende film, **TSWLM**, zocht een heel andere richting dan het boek van Fleming, dat zich in Canada afspeelt. Daarmee werd het Flemingiaanse begrip locatie losgekoppeld van de filmlocaties.

CHEMIE

Producers Broccoli (vader en dochter), Saltzman en Wilson zijn de enigen die zich al die tijd om de huisstijl van Bond hebben bekommerd. Al voegen we daar graag Terence Young bij, de regisseur van de eerste films, die als geen ander beseftte dat looks belangrijk waren, en zijn hoofdacteur een stijltransformatie opdrong. Deze decennialange regeerperiode van één productiefamilie is uniek in de filmgeschiedenis, tenzij je aan Disney zou denken.

Chemie is hier het toverwoord. De chemie van de medewerkers, de chemie van de kijkers, de chemie van het verhaal. Dat Bondfilms zolang vriend en vijand kunnen beroeren en telkens nieuwe generaties aanspreken door in te spelen op de tijdsgesest is, geheel ontdaan van enig favoritisme of misplaatste bewondering, een feit dat diep respect moet inboezemen.

SPLIJTZWAM
007 THUNDERBALL

THUNDERBALL is in meer dan één opzicht het buitenbeentje van de serie. Het is het eerste verhaal dat niet werd afgeleid van één van Flemings boeken, maar van een scenario van Kevin McClory, Jack Whittingham en Fleming zelf. Het is de bron van veel miserie in de wereld van James Bond en veroorzaakte onrechtstreeks de dood van Fleming. Om de rol van **THUN** goed in te schatten, om te begrijpen waarom de dingen zijn gegaan zoals ze zijn gegaan, volgt hierna een summier chronologisch overzicht.

1954-1958

Fleming probeert eigenmachtig zijn held op het witte doek te krijgen. Het beste resultaat is de Televisiefilm **CASINO ROYALE** uit 1954. In de zomer maakt Fleming de zaak aanhangig bij zijn rijke vriend, Ivar Bryce. In de herfst stelt Bryce Fleming voor aan de Ierse schrijver Kevin McClory. Ze halen er een vriend bij van Bryce, nl. Ernest Cuneo, en stichten de vennootschap Xanadu Productions.

1959

Fleming, Bryce, Cuneo en McClory steken voor het eerst de koppen bij elkaar. Binnen enkele maanden bestaan er minstens een dozijn ontwerpen en scripts. Verschillende titels circuleren: **SPECTRE**, *James Bond of The Secret Service* en *Longitude 78 West*.

In oktober trekt Fleming de wereld rond, in opdracht van *The Sunday Times*, maar ook voor achtergrondinformatie voor zijn non-fictieboek *Thrilling Cities*. Met Fleming even niet beschikbaar, haalt McClory de ervaren scriptschrijver Jack Whittingham erbij. Wanneer Fleming terug is van zijn reis, vertelt McClory hem dat Whittingham een script klaarheeft, met als titel *Longitude 78 West*. Fleming, McClory en Whittingham overleggen over het script in New York. Fleming verandert de titel in *Thunderball*.

1960

In de eerste maanden van het jaar schrijft Fleming de roman *Thunderball* in Goldeneye, zoals hij elk jaar zijn boek schrijft. Hij baseert *Thunderball* op het script van hemzelf, Whittingham en McClory.

McClory krijgt een werkproef van het boek. Hij maakt de zaak onmiddellijk aanhangig bij het Hoogerechtshof in Londen.

1961

De zaak over plagiaat komt voor. Het boek mag worden gepubliceerd, maar de eis van McClory wordt niet van tafel geveegd.

Harry Saltzman koopt de filmrechten van Fleming. Broccoli komt net te laat, maar stelt een samenwerking voor.

1963

De zaak wordt ten gronde besproken op Chancery Division van het Hoogerechtshof. In die periode krijgt Fleming een hartaanval. Bryce adviseert Fleming de zaak te schikken. Buiten het gerechtshof wordt overeengekomen dat McClory de literaire en filmrechten verkrijgt van het script, terwijl Fleming de rechten toekomt van de roman. Bovendien krijgt McClory een schadevergoeding van £50,000.

1964

Negen maanden na het beëindigen van de zaak, sterft Fleming aan een tweede hartaanval.. Kevin McClory is nu morele én feitelijke winnaar, maar vreemd genoeg heeft James Bond intussen een vlucht genomen, die hem in een inferieure positie manoeuvreerde. McClory ziet vlug in dat hij niet kan optornen tegen James Bond van EON Productions. Onder het motto *if you can't beat them, join them*, biedt hij zijn diensten aan.

1973-1981

Omdat **TMWGG** geen goede ontvangst krijgt, acht Kevin McClory zijn tijd gekomen om zijn project weer op te nemen. Danjaq neemt juridische stappen. Saltzman en Broccoli hebben immers ingezien dat ze te lankmoedig waren ten tijde van *Casino Royale* 1967, en wilden hier geen herhaling van. McClory zou het nogmaals proberen in 1978 en in 1981.

1983

Uitspraak High Court bevestigt dat Kevin McClory volle rechten heeft over *Thunderball*, zowel het boek als de scripts. McClory kan de productie starten van NSNA.

1989

Daarmee is de kous niet af. Als een monster van Loch Ness blijft McClory rondspoken in de gedachten van Danjaq. In 1997 kondigt Sony aan dat ze, in samenwerking met McClory, hun eigen franchise zullen starten. Ze hebben prompt een aanklacht van Danjaq in de bus.

2004

Sony koopt MGM. Daarmee komt een juridisch einde aan de concurrentie van twee filmgiganten.

2006

Kevin McClory sterft. Zijn rechten gaan naar zijn erfgenamen. Die gaan akkoord om al die rechten over te dragen aan MGM en Danjaq.

2014

SPECTRE komt in de zalen.

**NO
TIME
007 TO
DIE**

Indien het kon, zou ik een gok wagen op het feit of Bond 25 - **NO TIME TO DIE** - de laatste zou worden. Dat aureool van 25 is te mooi om niet in schoonheid te eindigen. Barbara Broccoli en Michael G. Wilson zijn niet meer die jonge beeldenstormers van weleer.

Het zou in de familie kunnen blijven. De twee zonen van Wilson werken voor EON Productions. Evengoed kunnen alle rechten op 007 en James Bond worden verkocht en komt er een nieuwe franchise. Even zo goed kan het afgelopen zijn. Als een afscheidswens van Barbara, die op zijn minst met dat idee zal spelen. Ze is welvarend genoeg om James Bond tot het einde van haar dagen te koesteren als privébezit. In ieder geval is het momentum daar. Na 25 (26?) James Bondfilms lijkt het gewoon tijd voor een nieuw podium.

Verhaaltechnisch lijkt deze film eveneens een cyclus af te sluiten. Bond is gepensioneerd en wil nog één keer alles uit de kast halen. Hij is het beu om steeds zijn naam te herhalen en wordt arrogant als hij zijn tegenstanders in flarden moet schieten. Het ziet er naar uit dat de producers met deze film een tijdperk afsluiten: Bond van groentje naar oude knar, in vijf films.

Er is één gerucht dat maakt dat we mogen dromen van *James Bond Will Return* als laatste schermregel van deze film. Het feit dat EON nu al aankondigt dat ze op zoek gaan naar een nieuwe acteur om Bond te spelen. Dat geeft de burger moed. Hij zal er in de toekomst dan toch niet alleen voor staan.

001 **IAN**
FLEWING
BRON VAN ALLE KWAAD

Ian Fleming had een aangeboren ijdelheid, iets waar wel meer Britten last van hebben. Als een soort heimwee naar vergane wereldmacht. Sean Connery kon hem daarvoor alvast niet uitstaan.

Vast staat dat Fleming geen gemakkelijke man was, zijn principes koesterde als zijn eigen kinderen. Iemand die het avontuur beminde maar niet kon uitstaan dat er een suikertje ontbrak bij zijn kopje thee. Iemand die voor een vriend door vuur zou gaan, maar terugschrok voor een Martini met ijs. Iemand als ... James Bond?

Op een goeie dag, in februari 1952, ging Ian Fleming voor het eerst in zijn landhuis Goldeneye, op Jamaica, achter zijn typemachine zitten. Hij probeerde vervolgens enkele versies van dezelfde zin uit en vereeuwigde hem uiteindelijk zo:

*'The scent and smoke and sweat of a casino
are nauseating at three in the morning.'*

Uit die zin werd James Bond geboren. De spion der spionnen. Uit die zin werd ook de schrijver Ian Fleming geboren. Fleming was toen 43, stond op een belangrijk kruispunt van zijn leven. Hoewel hij een telg was uit een familie met aanzien, had hij die standing veelvuldig beschaamd. In het beroepsleven probeerde hij het tevergeefs als beursadviseur, diplomaat en bankier. Alleen als journalistiek stagiair bij Reuter dwong hij respect af. Tot hij, dankzij de connecties van zijn moeder, in de Tweede Wereldoorlog op het kantoor van de Britse Geheime Dienst belandde, waar hij zijn roeping vond.

Tot dusver leefde hij in de schaduw van zijn jongere broer, Peter Fleming, waar iedereen bewonderend over sprak vanwege een briljante carrière als journalist, oorlogscorrespondent, schrijver en diplomaat.

Flemings wrok tegenover vrouwen heeft waarschijnlijk twee oorzaken: de grenzeloze autoriteit van zijn moeder en de onvrijwillig verbroken verloving met zijn Zwitserse vriendin Monique. Ondanks zijn eed om nooit te trouwen, kwam hij daarop terug in 1952 toen hij Anne Rothermere huwde.

Na zijn moeder is Anne ongetwijfeld de vrouw die de meeste invloed op Fleming uitoefende. Hoewel ze elkaar graag zagen, begon de relatie echter stilaan te slijten. Anne bleef leven in haar mondaine wereld en wilde dat Fleming Goldeneye verkocht. Maar dat wilde hij juist niet. Als uitlaatklep begon hij te schrijven. Toen is James Bond geboren. Het was Flemings vlucht vooruit.

Al die frustraties speelden hun rol toen Fleming voor het eerst plaatsnam achter zijn schrijfmachine en de demonen van zijn eigendunk te lijf ging. Op die leeftijd concentreerde hij zich op zijn kwaliteiten. Hij kende de Geheime Dienst van binnenuit, cultiveerde diverse eigenaardigheden die hem nu van pas zouden komen. Hij had zich een economische manier van redigeren eigen gemaakt die hem zou toelaten snel én accuraat te schrijven. James Bond was de ideale uitlaatklep op het juiste moment in het leven van Ian Fleming. Hij had er jaren zitten op broeden, want al in 1944 vertrouwde Fleming aan een vriend toe: *'I am going to write the spy story to end all spy stories.'*

Daar was geen woord van gelogen. Maar 1952, een dikke maand later, was het manuscript af.

In de maanden erna hield hij het manuscript bij zich, op zijn dienstreizen, en schrapte wat in de zinsbouw. Hij voegde er de overbekende details aan toe, waarvoor hij soms links en rechts een tweede opinie nodig had. Zo gaf zijn vriendin Clare Blanchard een vluchtig oordeel, dat met voorsprong de slechtste inschatting uit de literaire wereld zou kunnen zijn:

'If you must publish it, for heaven's sake, do it under a different name.'

Nog een geluk dat Fleming een arrogante klootzak was.